

φαντασθήτε ότι και η *Revue des deux mondes* έχει τον Σουρή της.

Και μάλιστα φιλόσοφον. Ἀλλ' ἐνῶ ὁ ἰδικός μας, νεο ελληνικώτατος ποιητής, έχει τὴν μανίαν νὰ υπογράφῃτα γαλλιστὶ *Souris*, ὁ γάλλος φιλόσοφος ἔπρεπε τὴν μανίαν νὰ υπογράφῃται ἐλληνιστὶ δι' ἐνός *Y—Grec* εἰς τὸ τέλο, *Soury*.

Ἀπόδειξις ὅτι ὁ ἕνας δὲν εἶνε εὐχαριστημένος διότι εἶνε Γάλλος, οὔτε ὁ ἄλλος διότι εἶνε Ἑλλήν.

Αὐτὸν τὸν Πολιακῶφ, τὸν σιδηροδρομικὸν ρῶσσον ἐπιχειρηματίαν, τὸν ἔβαλαν εἰς τὴν μέσσην ὁ Σιβίρης καὶ ὁ Σιβιτανίδης.

Ὁ πρῶτος τὸν ἐπαινεῖ μέχρι καὶ τοῦ ἀτόμου του ὡς ἰδιώτου.

Ὁ δεύτερος τὸν κατακρίνει πρὸ πάντων ἐπὶ τοῦ ἀτόμου του ὡς ἰδιώτου.

Ὁ δυστυχὴς ρῶσσος εὐρίσκειται μεταξὺ Σκύλλης καὶ Χάρυδδως, τοῦτέστι μεταξὺ δύο σκύλων ἐτοιμῶν νὰ τὸν δαγκάσουν, ἂν δὲν τοὺς ἀφίση νὰ τὸν γλύψουν.

Ὅσῳ διὰ τὸ κοινόν, αὐτὸ περιμένει νὰ ἰδῇ ἂν θ' ἀργήσουν πολὺ νὰ συμφωνήσουν οἱ δύο πρῶν συνεργάται καὶ τίνος τῶν δύο αἱ κρίσεις θὰ ὑπερισχύσουν.

Χρυσᾶ ὑποκείμενα!

Ἄν θέλετε νὰ μάθητε καὶ ἐν λίαν περίεργον σᾶς ἀναγγέλλομεν ὅτι ἡ Ἄμυνα, ἡ περίφημος ἐθνικὴ Ἄμυνα, καὶ μετὰ θάνατον ἀκόμη λαμβάνει κληροδοτήματα ἀπὸ ἀποθνήσκοντες ὁμογενεῖς εἰς χιλιάδας στρογγυλὰς ἀρκετάς.

Οἱμοὶ Ἑθνικέ. Δεσμέ! τί ἔχασες, τί ἔχασες! Σὺ ὅστις, οὔτε ζῶν ἠλίευσας οὔτε μίαν πεντάραν.

Τὸ **Μὴ χάνεσαι** εἰς τὸ προσεχές του φύλλον θὰ σὰ προσφέρῃ μυατηριωδέστατα καὶ περιεργότατα **διαβολο-τσακίσματα** νέου συνεργάτου, ἀπεσταλμένου ἐκ τῆς Κολάσεως, τὸ ὄνομα **Σατανίδιον**.

Πουριτάνος.

ΣΤΗΝ ΑΡΤΑΝ

Ἐστὴν Ἄρτα τὴν ἐξακουστὴ μιά Τουρκα μαυροχήρα.
Ἐτοὺς σπαθοφόρους Ἑλληνας τὸ σπῆτί της χαρίζει...
Νὰ σ' εὐλογῇ ὁ Μουχαμέτ καὶ νάχης καλὴ μοῖρα,
Κι' ἡ μοῦρη σου ἡ ὥμορφη νὰ ῥοδοκοκκινίῃ.
Γιὰ σένα ἄνδρες νὰ βρεθοῦν πενήντα κι' ἑκατὸ,
Καὶ ἂν μὲ τόσοις μοναχὰ δὲν εἴμπορεῖς νὰ ζήσης,
Νὰ πάρης καὶ τὸν Τούρκικο κι' Ἑλληνικὸ στρατό,
Κι' ἀμέτρητοι λεβέντηδες ἅτον κόσμον νὰ γεννήσης.
Νὰ μεγαλώσουν γρήγορα, Ῥωμηοὶ νὰ γίνουν ὅλοι,
Μπροστὰ αὐτοὶ καὶ πίσω μεῖς νὰ μποῦμε μὲς ἔστην Πόλι.

Souris

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Πάλιν μία Ὄθωμανὶς χήρα ἐφάνη ἡ φιλελληνικωτέρα ὅλων τῶν ὁμοφύλων της. Διέθεσε τὴν ἐν Ἄρτα μεγάλην οἰκίαν της ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς κατοικητήριον τῶν Ἑλλήνων ἐξωματικῶν. Ὡς τὸ ἔκαμνε αὐτὸ ἂν ἦτο ὑπανδρευμένη; Αὐτὸ εἶναι ψυχολογικὸν παράδοξον. Ἐνῶ κατὰ φυσιολογικοὺς κανόνας ἡ ὑπανδρεία ἔπρεπε νὰ ἐξημερώνῃ τὰς γυναῖκας καὶ ἡ χηρεία νὰ τὰς ἐξαγριώνῃ, συμβαίνει ὅλως διόλου τὸ ἐναντίον. Τόσο ποῦ μοῦρχεται νὰ εὐχηθῶ ὅλοι αἱ γυναῖκες νὰ γίνουν χῆραι!

Μετὰ συγκινήσεως ἐμάθομεν ὅτι ἅμα ἤκουσε παρὰ τοῦ ὑπαλλήλου τοῦ δ. κ. Δεκόζης Βούρος ὅτι ἐκέρδισε τὸν πρῶτον ἀριθμὸν τοῦ Λαχείου ἐταράχθη καὶ ἐδέησε νὰ τοῦ φέρουν ὕδωρ ψυχρὸν ὅπως συνέλθῃ. Σημειώσατε ὅτι ὁ ταραχθεὶς διότι ἐκέρδισεν 100,000 φράγκων διαθέτει ἑκατομύρια ἐπὶ ἑκατομμυρίων. Τί μεγάλαί καρδιαὶ αὐτοὶ οἱ τοκογλύφοι!

Πάλιν ὁ Ἀποχαιρετισμὸς τοῦ συνεργάτου μας Σουρή, ἡ κωμικωτάτη αὐτὴ σκηνή, ἐχάλασε κόσμον εἰς τὰ Ὀλύμπια. Μάλιστα ἡ θερμὴ ἐκείνη τοῦ ποιητοῦ ἀποστροφὴ:

Τοῦ πολέμου ἡμέρ' ἀνατίλλει

Ἀχ! βρὲ Τουρκο γιατί δὲν τὰ δίνεις;

ἠπέσπασε παρατεταμένα χειροκροτήματα. Ἡ ὅλη δὲ σκηνὴ διεξήχθη ἐν μέσῳ ἀσθέστου γέλωτος. Καὶ τί θὰ γίνῃ ὅταν παιχθῇ ἡ Ἐπάνοδος!

Ὁ θίασος τοῦ κ. Καραθανασοπούλου εὐρέθη μίαν ὥραν πρῶτον γυμνόπους, ἵσως ἐτοιμασθεὶς νὰ παραστήσῃ τὴν *Nipiche*. Ὁ κ. Καταίμπαλης ἰδὼν τὴν ἀνυπόδητον αὐτὴν κατὰστασιν τρέχει καὶ εὐρίσκων τὰς σκελεὰς τῶν διδῶν ἡθοποιῶν τὰ λαπούτσια σ' τὸ χέρι. Καὶ ἀπὸ τότε τὸ φάληρον δὲν ἔχει θέατρον.

Ἀλλ' ὅμως θὰ ἔχῃ. Ἀνετέθη δὲ τὴν φορὰν αὐτὴν ἡ σύστασις τοῦ θιάσου εἰς τὸν διακεκριμένον Ἑλλήνα καλλιτέχνην κ. Κρητικόν, ὅστις μᾶλλον γνωρίζει τί τζαναμπέτιδες εἴμεθα καὶ δὲν πιστεύομεν νὰ ἀκολουθήσῃ τὰ ἔχνη τοῦ συναδέλφου τοῦ Καραθανασοπούλου.

Ὁ παλαιὸς σας γνώριμος, τρυφερὰ ἄθνη καὶ καρδιαί, ὁ ποιητὴς τῶν *Στίχων* τοῦ **Νίκου Καμπῆς**, κινδυνεύει νὰ γίνῃ ἀληθὴς Αἰγύπτιος καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ γράφῃ στίχους διὰ τοὺς θῆλεις κροκοδείλους τοῦ Νείλου μεταόπῃ, καὶ ἐπιπροτίμησεν ἐσᾶς—ἂν καὶ δὲν εἴσθε κροκοδείλοι. Καθ' ἑβδομάδα θέλομεν δημοσιεύει τὰ δροσερὰ προϊόντα τῶν ποιητικῶν στιγμῶν τοῦ βαπτιζομένου ἐκαστοτε εἰς τὰ διυλισμένα ὕδατα τοῦ Νείλου.

Ὅσα ῥόδα μᾶς ἄφησεν ὁ Ἀπρίλης καὶ ὁ Μᾶης τὰ ῥίχνουμε εἰς τὴν ποδιάν τῆς νεαρᾶς κόρης Ὀλγας Βάλεης.

μαθητρίας τῆς γ'. τοῦ Ἀρσακείου, δι' ὅσα ἔλαβεν ἀριστεία εἰς ὅλα τῆς τὰ μαθήματα.

Τώρα κατήντησαν καὶ τὰ βιβλία μας ἀριστοκρατικά. Αἱ ἱστορικαὶ μελέται τοῦ κ. Ῥενιέρη, μόνον διακοσίας τελίδας περιέχουσιν, τιμῶνται ἀντὶ τῶν **δραχμῶν** εἰς τὰ Καταστήματα Κορομηλᾶ. Ἡ τιμὴ αὕτη ἐν ἑκ τῶν δύο ὑποτίθεται, ἢ αἱ ἰδέαι τοῦ κ. Ῥενιέρη εἶναι ἐκ χρυσοῦ ἢ ὁ χάρτης ἐφ' οὗ ἐτυπώθησαν ἐκ τραπεζογραμματίων. Δι' ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις καλὸν εἶναι νὰ γίνῃ μία μικρὰ ἐρευνα ἐντὸς τῶν ὑπογελίων τῆς Τραπεζίης. Κάτι τι θὰ λείπῃ.

Ἀνεχώρησε γῆς διατρίψας ἐνταῦθα ἑβδομάδα ὁ φίλος ἡμῶν κ. Ἀδαμος Ἀνακατωμένος, κτηματίας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὁ κ. Ἀδαμος ἐξημέτισεν ἐπὶ δεκαετίαν ὅλην ἀνταποκριτὴς ἑλληνικῶν ἐφημερίδων, πρωτίστως δὲ τοῦ *Μέλλοντος*, τῶν *βυζαντινῶν Θράκης*, *Ἑπταλόφου* καὶ *Μεταρρυθμίσεως*, τοῦ *Ἑλληνισμοῦ* Κερκύρας, καὶ συντάκτης τῆς *Ἱριδος* καὶ τῶν *Συλλόγων* Βουκουρεστίου. Αἱ ἀνταποκρίσεις τοῦ ἀντανέκλων πάντοτε τὸν ζωνοῦν αὐτοῦ χαρακτήρα, τὸ εὐφρανταστον τῆς ὅλης φυσιογνωμίας του, τὸ ἐξοχον παρατηρητικὸν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. Δὲν γνωρίζομεν μεγαλειότητα δύνάμιν ῥιπῆς ἐλευθέρῃς ἢ ἔχουν οἱ ὀρθαλμοὶ του. Τὰ Γκρά ἢ τὰ Κρούπ ἐκμηδενίζονται πρὸ αὐτῆς. Περιηγήθη ἄλλοτε τὴν Ἀλβανίαν καὶ ὑπερεπλήρωσε τὸ *Μέλλον* ἀλβανικῶν εἰδήσεων, τὰς ὁποίας ἂν ἐλάμβανον ἕκτοτε αἱ κυβερνήσεις ὑπ' ὄψει, θὰ ἐγνωρίζομεν πολὺ καλλίτερα τοὺς Ἀλβανούς καὶ θὰ ἐκानονίζομεν πρακτικώτερον τὰς πρὸς αὐτοὺς σχέσεις μας. Εἰς τοὺς *Συλλόγους* ἔγραψεν ἐσχάτως μακρὰν σειρὰν ἀρθρῶν τὰ *Νέα Ὅρια*, ἐνθα ἐφωτογράφησε σχεδὸν τὴν Θεσσαλίαν ὅλην ἣν κατὰ βάθος γνωρίζει. Κατὰ τὴν κατάληψιν καὶ μετ' αὐτὴν ὁ κ. Ἀνακατωμένος θὰ φανῇ πιστεύομεν χρησιμώτατος εἰς τὰς ἑλληνικὰς ἀρχάς, παρέχων αὐταῖς πολυτίμους πληροφορίες καὶ εἰδήσεις ὧν δὲν θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ μεταλάβωσιν αὐταί. Διότι ὁ κ. Ἀνακατωμένος ἀνακατόνεται εἰς ὅλα καὶ ἐξινιάζει ὅλα.

Ἐφέτος τὸ θέατρον αἱ *Μοῦσαι* θὰ μεταβάλλωσι τὰς Ἀθῆνας εἰς Παρίσιους ἢ τοὐλάχιστον εἰς Βιέννην. Θὰ ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ *Orgheum* μας χάρις εἰς τὸν ἀεικίνητον νέον Διευθυντὴν τῶν Μουσῶν. Προχθὲς εἰς Πειραιᾶ ὁλόκληρος πολεμικὴ ἀτμόσφαιρα ἐξεκένου τὸ προσωπικόν του. Ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν πρόσωπα. Διότι μόνος ὁ κωμικός του Μαζεππὰν σύγκειται ἀπὸ ὀγδοήκοντα ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων τὰς φυσιογνωμίας θέλετε ἰδεῖ ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἀφίνομεν τὸν ἄχειρά του βιολιστὴν Οὐνθαμ! Ἀφίνομεν τὰς ἀηδονολάρυγας Τυρολίδας του, ἀφίνομεν καὶ τὰς μελοδραματικὰς αἰοδούς του καὶ πιάνομεν . . . τὸ πρόγραμμά του, ὅπερ ἰδοὺ τί λέγει διὰ τὸν κ. Οὐνθαμ:

Ἐκ γενετῆς ἐστερμημένος βραχιόνων κατάρθωσε νὰ χρᾶται τῶν ποδῶν αὐτοῦ μεθ' ὅσης εὐκολίας χρώμεθα τῶν ἡμετέρων βραχιόνων οἱ ἀκέραιοι ἡμεῖς!

Τὸ προσεχὲς «Μὴ Χάνεσαι» ὅλον διὰ τὰς *Μοῦσας*. Θὰ εἶναι Μωσαϊκόν.

ΤΟ ΦΑΛΗΡΟ.

Φαλήρισε τὸ Φάληρο . . . Θεέ! τί δυστυχία! Καὶ οὔτε τὸ ἤλεκτρικὸ τὸ φῶς θὰ τὸ γλυτώσῃ, Ἐπῆγε εἰς τὸ διάβολο καὶ ἡ νέα ἐταιρία, Καὶ ὁ Καρπαθανασόπουλος δὲν ἔχει νὰ πληρώσῃ. Κάθε ἐλπίδα καὶ ὄνειρο μετ' ἐστὶ γινῆς ἐπνίγη, Καὶ ὥρα ὥρα σκέπτεται καὶ ὁ βασιλεὺς νὰ φύγῃ.

Θὰ φύγῃ καὶ ὁ βασιλεὺς; . . . Ναι μάλιστα, θὰ πάῃ Ῥῶμα ἵνα νὰ μέρη μας, καὶ μετὰ γυμνὸν σπαθί! Θὰ στέκεται λεβέντικα εἰς τοῦ στρατοῦ τὸ πλάϊ, Καὶ ἵσως σημαίας τῇ σκιά θὰ γλυκοκοιμηθῇ. Θὰ φύγῃ καὶ ὁ βασιλεὺς; . . . ναι, μάλιστα θὰ φύγῃ, Ἀλλὰ γιὰ τοῦτο ἔχετε ὑπομονὴ ὀλίγη.

Ἀλλοίμονό σου, Κεχαγιᾶ, μεγάλε τραπεζίτη, Τραπεζία πλὴ βασιλικὰ, Εὐθύμιε, δὲν ἔχει, Θὰ μένῃ ἀξενόικιστο τὸ ξακουστό σου σπῆτι, Καὶ γύρω του μετὰ θαυμασμὸν ὁ κόσμος δὲν θὰ τρέχῃ. Πᾶνε ἡ δόξαις Κεχαγιᾶ, τὰ τόσσα σου τὰ λούσα, Τὰ ὄνειρά σου τὰ χρυσᾶ, τὰ γέλοια, τὰ τσουμποῦσα.

Πήγαινε τώρα καὶ ἐσὺ εἰς ὅλων τὸ γεινάτι Νὰ κάτσης μετ' ἐστὶ σπῆτι σου μὴ θλιβερά καρδιά, Ἀπάνω ἐπὶ βασιλικὸν νὰ κοιμηθῇς κρεββάτι, Νὰ πάρῃς τὴ βασιλικὴ ἐκείνη μυρωδιά. Τρίψε τὴ μύτη ἐπὶ χαλὴ καὶ σ' ὅλα τ' ἀγκωνάρια, Παντοῦ ὅπου ἐπάτησαν βασιλικὰ ποδάρια.

Ῥ! τόση πλὴ χρυσῇ τιμῇ σοῦ φθάνει, τραπεζίτη, Καὶ ἂν μιλῇ καὶ γιὰ σὲ ἡ γενεὰ ἡ νέα, Θὰ πῇ πῶς ἔμπηκε βασιλεὺς μετ' ἐστὶ δικόσου σπῆτι, Καὶ ἔφαγες μὴ δυὸ φορὰς μαζί μετὰ βασιλέα. Αὐτὰ θὰ ἦν ἡ δόξα σου καὶ αἱ δάφναις σου αἱ μόναι . . . Λοιπὸν τί ἄλλο ἀπαιτεῖς, Εὐθύμιε Βαρώνε;

Θὰ φύγῃ καὶ ὁ βασιλεὺς; . . . ναι, μάλιστα, θὰ φύγῃ. Ἀμμ! τί; θὰ στέκῃ νὰ κυτᾷ τοῦ Κεχαγιᾶ τὴ φάτσα; Ἐμπρὸς τοῦ δρόμο ἀνοικτὸ ἡ δόξα τοῦ ἀνοίγει, Καὶ ὅλοι ἐπὶ ταξιδί του τοῦ εὐχονται μπουνάτσα. Μᾶς χαιρετᾷ καὶ ζώνεται ἐπὶ μέση τὸ σπαθί του . . . Φαλήρισε τὸ Φάληρο καὶ ὁ Κεχαγιᾶς μαζί του.

Souris.